

In September 1866 werd hij door H. M. Augusta, koningin van Pruisen, te Berlijn genoodigd, om de feestelijkheden bij den terugkeer der zegevierende Pruisische troepen uit den veldtocht in Bohemen bij te wonen. Overal in de stad wapperde naast de landskleuren de witte vlag met het roode kruis. Geen ijdel vertoon, voorwaar. Onder de jonge banier van het leven waren op de slagvelden en in de cholerabarakken van 1866 kostbare prooien op de oude furie des doods veroverd.

Graaf zu Stolberg-Wernigerode leidde Dunant ten hove binnen. Daar stond de schuchtere Civilist onder het gewiel van al die fonkelende uniformen. Maar ieder groette hem eerbiedig. De Koning en de Koningin behandelden hem met minzame onderscheiding. „Hoe vaak”, riep Augusta uit, „heb ik verlangd u te zien; weet gij, dat ik uw armband gedragen en mij roem ermee verworven heb?” De kroonprins schudde hem joviaal de hand, zeggende: „Wij zijn oude bekenden, mijnheer Dunant en ik”.

„Tweemaal”, schrijft 1) Dunant weemoedig; „zag ik dien goeden en beminnden vorst, wiens regeering zoo kort en droevig was, weder. De eerste maal te Rome, toen de Ré galantuomo (Victor Emanuel) begraven was en Friedrich onder het daverend gejuich der Romeinen, op het balkon van het Quirinaal den kleinen prins van Napels in zijn armen nam. Den tweeden keer, toen de ridderlijkste figuur uit zooveel vorsten, de Basiliek van Westminster binnentrad, bij het gouden regeeringsfeest van Victoria van Groot-Britanje”.

Wij mogen niet nalaten Dunant te hooren, als hij over von Bismarck spreekt, thans ook een der wereld afgestorvene, maar hoe volkomen het tegenbeeld van de vriendelijke gestalte te Heiden.

„In den hoek van de zaal stond de reus, koud, onbeweeglijk in zijn stralende kurassiersuniform. Hij keek mij doordringend aan; onze oogen ontmoetten elkaar. Trachtte de groote staatsman soms te raden, wie die nietige vreemdeling zijn mocht, in zijn eenvoudigen, zwarten rok, verdronken in den schitterenden hofstoet? De vreemdeling, wien zulk een ontvangst door de leden van het machtige huis der Hohenzollerns bereid was? Of wist hij wie ik was, de vertegenwoordiger van het vredeswerk bij uitnemendheid? Dacht hij aan het bloed, gestort, om zijn staatkunde te doen zegepralen; het bloed, dat door de moderne Samaritanen met zooveel moeite was afgedroogd? Hij had het groote spel gespeeld . . . en gewonnen. Maar wat al onrust en zorgen moest hij doorstaan hebben! Hij zag doodsbleek”.

Den volgenden dag had Dunant een bijzonder onderhoud met de Koningin. H. M. vertelde hem: „Op een ochtend vond ik uw Souvenir op mijn schrijftafel liggen. De lezing ontroerde mij in die mate, dat ik het boek aan den Koning gaf, met verzoek het ook te lezen. Tijdens het congres van 1864 vertoefde ik te Genève. Ik dweepte met het Roode Kruis, van den beginne aan. Ik ben een vlijtige leerlinge van u geweest”.

Bij het afscheid liet H. M. een fraai albasten beeld brengen, den aartsengel

1) Historische Fragmente. S. 71. v. Uit zijn gedenkstukken.